

ikke saa mange Aar siden, ikke alene fra Arbejderklassen, men ogsaa fra Haandværkerstanden. Da lod der netop Klager over Klisevæsen, og der har ogsaa i Socialdemokraten staaet alenlange Spalter om, hvorledes Klisevæsenet berikede i forskellige Kommuner. Det gik saaledes til, at selv om Administrationen var nok saa udmærket, saa lode dog de vedkommende de Arbejder, der vedkom Kommunen, overdrage til sig selv eller deres gode Venner. Og en anden Ting, der gør sig gældende, er, at netop ved at forbyde Licitation vil man absolut hindre mange dygtige Arbejdere og Haandværkere i at komme frem. Det er Bejen, ad hvilken man kæmper sig frem, og mange unge Arbejdere og Haandværkere ere naaede til Velstand og Velvære, blot fordi Afdgangen til saadan Licitation har staaet dem aaben. De, der skulle stives af ved pekuniær og anden Støtte fra Samfundets Side, have ikke Brug for Licitation af den Grund, at de ville helst være fri for at bestille noget som helst nyttigt. En offentlig Udbydelse af Arbejdet og offentlig Licitation maa jeg paa det bestemteste fastholde.

Seg skal her benytte Lejligheden til at udtale en Tak til den højtærede Minister. For 3 Aar siden rettede jeg, netop under samme Sags Behandling, en Henvendelse til den højtærede Minister om, at Ministeriet vilde drage Omsorg for, at de provinssielle Haandværkere fik Lejlighed til at deltage i Licitationer eller rettere sagt bleve foretrukne ved Arbejder, som Staten lod udføre i Provinserne, og saa vidt jeg har opdaget, har der i de senere Aar fra Regeringens Side været gjort alt muligt for at imødekomme et saadant Krav, og naar Regeringen fortsætter dermed, vil den selvfølgelig derigennem erhverve alle provinssielle Haandværkeres Erkendtlighed og Tak.

Naar man nu tager Lovforslaget i sin Helhed, forekommer det mig, at naar jeg har sagt, at det var et ubrugeligt Lovforslag, saa er det fuldstændig korrekt. Hvad den rettidige Betaling af Arbejdslønnen angaar, er det et Forhold, som det er aldeles unaturligt og unødvendigt at lovgive om. Jeg selv er Repræsentant for en stor Kommune og har deltaget i det offentlige Liv i mange Aar, men jeg har endnu aldrig nogen Sinde været vidende om, at en Arbejder ikke har faaet den Løn, der tilkom ham, hvor en Entreprenør har haft Arbejdet. Naar man ser hen til, hvad der er kommet frem under Sagens tidligere Behandlinger i Folketinget, saa ved man, at i den lange Tid, hvor den nuværende højtærede Trafikminister har været Indenrigsminister, er det forekommet

stiger og skriver en eneste Gang, nemlig nede ved Ringsted Jernbanestation. Et Forhold som dette forekommer mig ikke alene at være meget ubehøveligt, men det forekommer mig næsten ligefrem naragtigt at lovgive om et saadant Forhold. Nej, at en saadan Forordning fremstilles i et Lovforslag som dette, kan efter min Formening kun bruges til en Ting, og det er at vække Mistænksomhed og Had mellem Arbejdsgiver og Arbejder. Det kan kun bruges til Rummel, til Agitation, men jeg vil erkende, at dertil kan det bruges og udnyttes, navnlig hvis vedkommende, der ville bruge det, benytte det saa samvittighedsløst og henhynsløst, som det kan gøres. Saa siger Lovforslaget hderligere, at der skal betales efter Fagenes Priskuranter. Nu vil jeg gerne spørge: Hvad er det, hvad er Fagenes Priskuranter? Er der noget her i Verden, der er Genstand for Jordlivets Omstiftelser, saa tror jeg, det er Fagenes Priskuranter. De stifte og forandre Fysionomi saaledes, at det er meget vanskeligt for de Herrer, der skulle arbejde med disse Priskuranter, selv at erindre, hvilken af dem der egentlig er den, der sidst er vedtagen. Og naar det ærede Medlem for et Dødblik siden talte om Snefastning og mange andre Ting og henførte det til sit Lovforslag, saa spørger jeg om, hvor Priskuranten er f. Eks. for Snefastningsgerningen. Den har jeg endnu aldrig set noget til, men det er maasse en, der staaar paa Tapetet og vil komme frem i den allernærmeste Tid. Nej, Grunden til al den Glendighed og til, at saadanne Forslag som dette paastaas at være nødvendige, kunne vi let være enige om ligger i helt andre Aarsager. Det ligger i de store Bidrag, som kræves til Organisationen, som Arbejdernes underkaste sig, i de store Bidrag til Striketakster, til de mange Føreres behagelige Ophold og Stilling, og frem for alt ligger det i vor Tid i noget, der har sin store væsentlige Betydning, og som der tales saa meget om, nemlig de Striker, der brutalt og tyrannisk paabgydes. Naar man undersøger de Forhold, som give Anledning dertil, saa er det mange Gange aldeles umotiveret. Der er stundom endog ikke den allerringeste Grund dertil og selv Førerne, der komme frem med et saadant Magtbud, give heller ingen Motivering, men sige slet og ret: Nu skal der være Strike der og der, og at saa Arbejdsgiverne ordne sig paa anden Maade, enten ved at tage kvindelig Hjælp eller stundom ved at indføre fremmed Arbejdskraft, som den ærede Ordfører talte om for et Dødblik siden, er vel egentlig temmelig letforstaaeligt. Hvis de Herrer Førere og Magthavere i Arbejderbevægelsen vilde føre